

[Ømann.]

Når man så havde gjort sin skyldighed i denne retning, ja, så kunne man gå til lønmodtagerne og sige — modsat hvad man plejer, hvor det er forbundet med en masse løfter, som senere skal realiseres, og som ikke bliver realiseret — se nu her, hvad vi har gjort; vi har gjort, hvad vi kunne, hvad har I nu at bidrage med? Denne og denne ramme har vi under de og de forudsætninger. Og så i den sidste ende lægge resultatet og fordelingen af resultatet ud til afstemning hos lønmodtagerne.

Jeg tror, det ville være en indkomstpolitik, hvis facon har en fremtid for sig. Jeg vil gerne sige til partiet venstre, som tror, man bare kan dekretere lønstop, at det er ikke nogen realistisk politik, lige så lidt som det er nogen realistisk politik, at man kan fortsætte nedskæringerne på de offentlige budgetter. Her har man vist snart skrabet bunden. Man kan jo ikke regulere lønnen. Man kan regulere en del af lønnen, en del af arbejdsmarkedet, men man har ikke nogen som helst mulighed for at fastlægge et lønniveau, endsige dekretere et lønstop. Sådant en urealistisk politik skulle man holde sig fra.

Men der er naturligvis en sammenhæng mellem arbejdsløshed og betalingsbalance. Men modsat hr. Hilmar Baunsgaard, som anerkender suveræniteten af dette hensyn til betalingsbalancen, mener jeg, vi har det som vores opgave at bryde sammenhængen, den onde sammenhæng mellem betalingsbalancen og den arbejdsløshed, som vi jo alle sammen siger vi vil bekæmpe.

Det spørgsmål er med rette blevet stillet, om vi kan finde os i den udefra kommende i kraft af slangesamarbejdet skete revaluering af den danske krone. Det må være svært for erhvervsfolk i disse dage at konkurrere f. eks. på det engelske og på det italienske marked. Vi har egentlig ikke — heller ikke ved denne lejlighed — set noget regnestykke over, om de mere løselige argumenter for at holde den danske valutakurs, hensynet til landbrugets afregninger og hensynet til industrieksporten, egentlig holder, når de skrappe betingelser for handelen med svag-valutalændene tages i betragtning. Jeg synes, at omkostningerne ved bindingen til Vesttyskland synes at hobe sig op, og jeg har vel sagt det blidt, når jeg siger, at jeg tror ikke, at denne problemstilling om en

ændring af kronens centralkurs er taget af bordet, hvis vi virkelig skal gøre noget ved både beskæftigelsen og valutabalancen.

Dernæst tror jeg nok, at eksperimentet med den imidlertidige momsnedsettelse må have lært os, at det ganske vist var virksomt for omsætningen midlertidigt at sætte momsen ned, men at det samtidig medvirkede til at grave vor egen grav, fordi der ikke var noget valutaværn. Vi importerede arbejdsløshed gennem den forøgede import og især fra Vesttyskland. Vi er simpelt hen nødt til, hvis vi ikke skal smide pengene ud til lande, der ikke gør en døjt ved deres arbejdsløshed, men lægger ensidigt vægt på at presse lønningerne ned, for en tid at løse os fra nogle af de bindinger, som EF-indmeldelsen har påført os. Jeg tvivler nemlig meget på, at det er muligt at lave det nødvendige valutaværn, den nødvendige importregulering, ved hjælp af danske afgifter. Det kan man gøre på visse begrænsede områder, og det vil man nok få at se inden lang tid, men det er ikke nok.

Dernæst må vi, hvis vi skal tackle både arbejdsløshed og betalingsbalance, føre det, der hedder en selektiv politik. Det plejer i og for sig at være et socialdemokratisk nøgleord, men jeg lyttede forgæves efter det i dag. Jeg hørte noget i den retning i ministerens slutord om en styrkelse af konkurrenceerhvervene, men det er bare ikke selektivt nok, og det adskiller sig jo ikke fra, hvad de konservative stod her og krævede. Hvordan skal disse erhverv styrkes, ved hvilken mekanisme? Formodentlig da ikke alene gennem lavere lønudgifter. Eller tænker man stadig væk på, at det kan hjælpe med et arbejdsgivertilskud? Jeg tror, man skal ind på, som man gør det i Sverige, at gives der støtte, så skal den gives selektivt til de industrier, som vi har interesse i at understøtte, og så skal det ske ved, at denne støtte omregnes til en prioritet i virksomheden, til at begynde med en statsprioritet.

Jeg vil da gerne sige med hensyn til de betragtninger, som hr. Hilmar Baunsgaard gjorde gældende om ØD, at det var i og for sig nøglen til løsningen af mange af vores problemer i denne situation. Hvis man havde et effektivt ØD-system, så ville en indkomstpolitik være mulig.

Det fører mig ind på den megen tale om omkostningerne. Det er egentlig en forfær-